

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Mgr. T. K.**
zastoupená daňovým poradcem Ing. Tomášem Goláněm
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. 5656/16/5200-10421-709494

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalobkyně se žalobou ze dne 19. 4. 2016 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2016, č. j. 5656/16/5200-10421-709494 (dále

jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1423699/15/3301-51525-711132 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), vydaným Finančním úřadem pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Zlíně (dále jen „prvostupňový orgán“), podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „daňový řád“), a podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „ZDP“) tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil, přičemž žalobkyni vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 1.236,- Kč, daňovou ztrátu ve výši 0,- Kč a daňový bonus podle § 35c ZDP ve výši 0,- Kč.

II. Obsah žaloby

2. V žalobě žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí, které je podle ní zatíženo podstatnými vadami řízení a došlo v něm k nesprávnému posouzení právní otázky. Žalobkyně je přesvědčena, že oprávněnost uplatnění odečtu úroků z hypotečního úvěru v plné výši prokázala smlouvou o úvěru, potvrzením banky o částce úroků zaplacených v uplynulém kalendářním roce a listem vlastnictví k předmětné nemovitosti, na níž byl hypoteční úvěr poskytnut. Při prokazování nároku na odečet úroků z hypotečního úvěru od základu daně, resp. způsobu jeho prokázání, žalobkyně totiž vycházela z § 38l odst. 1 písm. b) a c) ZDP (prokazování nároku na nezdanitelnou část základu daně poplatníka plátcí daně, tj. jak zaměstnanec nárok na tento odpočet prokazuje zaměstnavateli), jelikož ZDP neupravuje specifikaci způsobu prokazování tohoto odpočtu u osob podávajících daňové přiznání. Jiný postup správce daně by byl dle žalobkyně v rozporu s principem legitimního očekávání. Žalobkyně je tak přesvědčena, že prokázala svá tvrzení doklady požadovanými zákonem, čímž splnila všechny své zákonem uložené povinnosti. Předložením zákonem požadovaných písemností unesla své důkazní břemeno a bylo na žalovaném, aby předložené dokumenty relevantním způsobem zpochybnil a vyvrátil jejich pravdivost.
3. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že účel doplňkového úvěru uvedený ve smlouvě o hypotečním úvěru nelze považovat za účel úvěru poskytnutý pro bytové potřeby. Pokud by nesplnila podmínky odečtu úroků od základu daně, banka by jí příslušné částky nedovolila čerpat a rovněž by nevystavila ani potvrzení o zaplacených úrocích.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k předmětné žalobě vyjádřil svým přípisem ze dne 7. 6. 2016, č. j. 25776/16/5100-41455-703064, v němž nejprve zrekapituloval průběh daňového řízení a následně se vyjádřil k žalobním námitkám.
5. Žalovaný se zabýval námitkou legitimního očekávání, jakož i postupem prokazování nároku na odpočet úroků z hypotečního úvěru. Ustanovení § 38l ZDP se týká prokazování nároku plátcí daně (zaměstnavateli), který je zodpovědný správcí daně za správnost sražené a odvedené daně i provedeního zúčtování. Plátce daně není oprávněn postupovat podle daňového řádu a poplatníka oficiálně vyzývat k prokázání nároku. V případě podání samostatného daňového přiznání odpovídá správcí daně přímo poplatník a jako takový spadá pod režim daňového řádu, tudíž je povinen prokázat správcí daně všechny skutečnosti, které ve svém daňovém přiznání tvrdí, pokud je k tomu vyzván.

Ustanovení § 38l ZDP odkazuje na § 15 odst. 3 ZDP, ovšem nikoli naopak. Není tak možné dovozovat, že jakékoli splnění podmínky bytové potřeby je možno doložit pouze způsobem uvedeným v § 38l ZDP. Toto ustanovení se vztahuje pouze na poplatníky, kteří svůj nárok prokazují plátcí daně (svému zaměstnavateli), u něhož podepsali prohlášení. Způsob uplatnění nezdanitelných částek je dále rozveden v § 38k odst. 5 ZDP. Podle žalovaného tak je pravděpodobné, že pokud by žalobkyně nepodávala přiznání sama, použití úvěru na bytové potřeby by prokazovala i plátcí daně.

6. Žalovaný dále připomíná povinnost důkazního břemene žalobkyně dle § 92 odst. 3 daňového řádu a současně oprávnění správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností vedoucích ke správnému stanovení daně v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný připomíná, že prvostupňový orgán žalobkyni řádně vyzval k odstranění pochybností, ze strany žalobkyně však nedošlo k tvrzení nových skutečností, které by tyto pochybnosti odstranily. Žalobkyně tak neprokázala, že finanční prostředky z doplňkové části hypotečního úvěru byly použity na bytovou potřebu a že byla oprávněna z této části hypotečního úvěru uplatnit zaplacené úroky z úvěru jako nezdanitelnou část základu daně.
7. K účelu doplňkové části hypotečního úvěru žalovaný uvádí, že žalobkyně neuvedla, na kterou konkrétní bytovou potřebu byl doplňkový úvěr použit, neboť smlouvy o hypotečním úvěru obsahuje několik alternativ možného použití doplňkové části hypotečního úvěru. Účely v této smlouvě uvedené sice připadají v úvahu, avšak žalobkyně žádný z těchto účelů neoznačila a ani nedoložila.
8. Závěrem svého vyjádření žalovaný uvádí, že splnění povinností žalobkyně vůči své bance neprokazuje splnění podmínek dle § 15 odst. 3 ZDP, neboť smlouva o hypotečním úvěru obsahuje i formy využití, které nelze bez dalšího zahrnout pod pojem bytová potřeba.

IV. Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

9. Žalobkyně na vyjádření žalovaného zareagovala svým podáním ze dne 27. 6. 2016, v němž za předmět sporu označila to, zda lze § 38l odst. 1 ZDP aplikovat také na osoby podávající daňová přiznání. Pokud tomu tak je, zda je naplnění tohoto ustanovení pro uplatnění odpočtu dle § 15 odst. 3 ZDP nebo zda správce daně může vyzývat daňový subjekt k doložení důkazních prostředků nad rámec tohoto ustanovení.
10. Dále žalobkyně zopakovala své přesvědčení, že § 38l ZDP je možné použít k prokazování nároku na uplatnění odpočtu dle § 15 odst. 3 ZDP a že zcela splnila svou důkazní povinnost předložením dokladů uvedených v § 38l ZDP.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.
12. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s.ř.s.

13. Spornou otázkou je v projednávané věci to, zda žalobkyně prokázala použití doplňkového úvěru ve výši 455.335,70 Kč na bytové potřeby v souladu s § 15 odst. 3 ZDP a zda správce daně byl oprávněn žalobkyni vyzvat k doložení dalších důkazů nad rámec jí předložených dokumentů dle § 38l ZDP.
14. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně dne 25. 3. 2015 podala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014, v němž uplatnila podle § 15 odst. 3 ZDP úroky z hypotečního úvěru ve výši 72.447,- Kč, o které si snížila základ daně. Prvostupňový orgán vydal dne 4. 5. 2015 výzvu k odstranění pochybností ohledně části hypotečního úvěru určené k rekonstrukci (1.250.000,30 Kč) a k doplňkové části hypotečního úvěru (455.335,70 Kč), na což žalobkyně reagovala v přípisu ze dne 23. 5. 2015, v němž odkázala na již připojené dokumenty a přechod důkazního břemene na správce daně. Jelikož žalobkyně nepředložila prvostupňovému orgánu žádné nové skutečnosti, vydal prvostupňový orgán dne 2. 7. 2015 výsledek postupu k odstranění pochybností písemností. Žalobce ve vyjádření k tomuto postupu nenavrhl žádné další důkazní prostředky. Na základě těchto skutečností prvostupňový orgán shledal, že žalobkyně nebyla oprávněna odečíst úroky z hypotečního úvěru určené na rekonstrukci nemovitosti a z doplňkové části hypotečního úvěru jako nezdanitelnou část základu daně dle § 15 odst. 3 ZDP, daňové řízení ukončil a v souladu s § 90 ZDP vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyni vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014 ve výši 6.681,- Kč.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, o němž žalovaný rozhodl v napadeném rozhodnutí tak, že prvostupňové rozhodnutí změnil, když žalobkyni vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2014 ve výši 1.236,- Kč. Žalovaný konstatoval, že pojem rekonstrukce lze zahrnout pod bytovou potřebu definovanou v § 15 odst. 3 písm. e) ZDP, z čehož je patrné, že hypoteční úvěr byl použit v částce 1.250.000,30 Kč na financování bytové potřeby, přičemž úroky z takto použitého úvěru lze uplatnit ve smyslu § 15 odst. 3 ZDP jako nezdanitelnou část základu daně. Žalovaný proto shledal, že žalobkyně byla oprávněna odečíst úroky z části hypotečního úvěru, která byla použita na rekonstrukci nemovitosti, jako nezdanitelnou část základu daně. V případě doplňkové části hypotečního úvěru není ve smlouvě o hypotečním úvěru přesně specifikován účel použití finančních prostředků, proto prvostupňovému orgánu vznikly pochybnosti o použití finančních prostředků ve výši 455.335,70 Kč na financování některé z bytových potřeb dle § 15 odst. 3 ZDP. S ohledem na širokou škálu účelů doplňkové části hypotečního úvěru uvedenou ve smlouvě o hypotečním úvěru žalovaný uvedl, že nelze bez sebemenších pochybností tvrdit, že použití finančních prostředků na všechny uvedené účely by byly bytovou potřebou v souladu s § 15 odst. 3 ZDP. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neprokázala použití doplňkové části hypotečního úvěru na bytové potřeby, žalovaný konstatoval, že žalobkyně nebyla oprávněna odečíst úroky z doplňkové části hypotečního úvěru jako nezdanitelnou část základu daně dle § 15 odst. 3 ZDP. Žalovaný následně stanovil odečet úroků v poměrné výši, když vycházel z poměru výše doplňkové části hypotečního úvěru vůči celkové výši poskytnutého hypotečního úvěru a tento poměr uplatnil na výpočet výše nároku, který žalobkyně může odečíst od základu daně, tj. částku ve výši 59.254,- Kč.
16. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že ZDP nestanovuje žádný způsob prokazování nároku v případě uplatnění nezdanitelné části základu daně dle § 15 odst. 3 ZDP u fyzických osob podávajících daňové přiznání, a to ani v rozsahu § 38l ZDP. Prvotní

důkazní břemeno stíhá daňový subjekt (žalobkyni), která je v souladu s § 92 odst. 3 povinná prokazovat všechny skutečnosti uváděné v daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podání.

17. Podle § 15 odst. 3 ZDP se „od základu daně odečte částka, která se rovná úrokům zaplaceným ve zdaňovacím období z úvěru ze stavebního spoření, **úrokům z hypotečního úvěru poskytnutého bankou**, sníženým o státní příspěvek poskytnutý podle zvláštních právních předpisů, jakož i úvěru poskytnutého stavební spořitelnou, bankou v souvislosti s úvěrem ze stavebního spoření nebo s hypotečním úvěrem, a **použitým na financování bytových potřeb**, pokud se nejedná o bytovou výstavbu, údržbu ani o změnu stavby bytového domu nebo jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, prováděnou v rámci činnosti, ze které plyne příjem ze samostatné činnosti, nebo pro účely nájmu. Bytovými potřebami pro účely tohoto zákona se rozumí:
- a) výstavba bytového domu, rodinného domu, jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, nebo změna stavby,
 - b) koupě pozemku za předpokladu, že na pozemku bude zahájena výstavba bytové potřeby podle písmene a) do 4 let od okamžiku uzavření úvěrové smlouvy nebo koupě pozemku v souvislosti s pořízením bytové potřeby uvedené v písmenu c),
 - c) koupě
 - 1. bytového domu,
 - 2. rodinného domu,
 - 3. rozestavěné stavby bytového domu nebo rodinného domu,
 - 4. jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru,
 - d) splacení vkladu právnické osobě jejím členem za účelem získání práva nájmu nebo jiného užívání bytu nebo rodinného domu,
 - e) údržba a změna stavby bytového domu, rodinného domu, bytu v nájmu nebo v užívání nebo jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru,
 - f) vypořádání společného jmění manželů nebo vypořádání spoludědiců v případě, že předmětem vypořádání je úhrada podílu spojeného se získáním jednotky, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, rodinného domu nebo bytového domu,
 - g) úhrada za převod podílu v obchodní korporaci jejím členem uskutečněná v souvislosti s převodem práva nájmu nebo jiného užívání bytu,
 - h) splacení úvěru nebo zápůjčky použitých poplatníkem na financování bytových potřeb uvedených v písmenech a) až g), pokud jsou splněny podmínky pro tyto bytové potřeby.“
18. V § 38l ZDP je upraven způsob prokazování nároku na odečet nezdanitelné části základu daně, slevy na dani podle § 35ba a daňového zvýhodnění **z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti u plátce daně**.
19. Dle § 38l odst. 1 písm. b) je nárok na nezdanitelnou část základu daně prokazován poplatníkem plátcí daně „smlouvou o úvěru a každoročně potvrzením stavební spořitelny o částce úroků zaplacených v uplynulém kalendářním roce z úvěru ze stavebního spoření, popřípadě z jiného úvěru poskytnutého stavební spořitelnou v souvislosti s úvěrem ze stavebního spoření nebo potvrzením banky o částce úroků zaplacených v uplynulém kalendářním roce z

hypotečního úvěru a snížených o státní příspěvek, popřípadě z jiného úvěru poskytnutého příslušnou bankou v souvislosti s hypotečním úvěrem.“

20. Dle § 38l odst. 1 písm. c) ZDP je nárok na nezdanitelnou část základu daně prokazován poplatníkem plátcí daně „*v případě úvěru poskytnutého na účely uvedené v § 15 odst. 3 písm. a) stavebním povolením nebo ohlášením stavby a po dokončení stavby výpisem z listu vlastnictví.*“
21. Dle § 38l odst. 1 písm. d) ZDP je nárok na nezdanitelnou část základu daně prokazován poplatníkem plátcí daně „*v případě úvěru poskytnutého na účely uvedené v § 15 odst. 3 písm. b) a c) výpisem z listu vlastnictví a v případě úvěru poskytnutého na koupi pozemku po uplynutí 4 let od okamžiku uzavření úvěrové smlouvy stavebním povolením nebo ohlášením stavby.*“
22. Konečně poslední možnost hypoteticky připadající na daný případ, dle § 38l odst. 1 písm. e) ZDP je nárok na nezdanitelnou část základu daně prokazován poplatníkem plátcí daně „*v případě úvěru poskytnutého na účely uvedené v § 15 odst. 3 písm. e) výpisem z listu vlastnictví, jde-li o bytový dům, rodinný dům nebo jednotku, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, ve vlastnictví anebo nájemní smlouvou, jde-li o byt nebo o jednotku, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, v nájmu, anebo dokladem o trvalém pobytu, jde-li o byt nebo o jednotku, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru, v užívání.*“
23. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu: „*Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*“
24. V § 92 odst. 4 daňového řádu je stanoveno, že „*pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*“
25. Při posouzení nyní projednávané věci zdejší soud připomíná, že v daném případě žalobkyně sama podávala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2014, nejednalo se tak o případ, kdy by za ni zaměstnavatel (plátce daně) prováděl roční zúčtování záloh a daňového zvýhodnění a žalobkyně by tomuto zaměstnavateli prokazovala nárok na nezdanitelnou část základu daně ve smyslu § 38l ZDP.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podala daňové přiznání, byla povinna podle ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu prokázat všechny skutečnosti, které uvedla v daňovém přiznání. Uplatnění nezdanitelné části základu daně není povinností, ale možností, kterou žalobkyně využila
27. Rozložením důkazního břemene v daňovém řízení se ve své judikatuře zabýval rovněž Ústavní soud. V usnesení ze dne 4. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 1777/08, konstatoval, že „*daňové řízení obecně je u nás, obdobně jako i v jiných státech, postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má jednak povinnost sám daň přiznat (tedy jakési břemeno tvrzení), ale též povinnost toto své tvrzení doložit - tedy břemeno důkazní. Pokud správce daně zákonem určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je daňový subjekt povinen tvrzené skutečnosti dokázat, a to ve lhůtě stanovené správcem daně. Neprokáže-li je, tedy neunes-li důkazní břemeno, tj. nevyvrátí-li pochybnosti správce daně, je správce daně oprávněn stanovit základ daně i daň pomocí pomůcek, které má nebo které si opatří, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem (tedy náhradním způsobem podle § 31 odst. 5 a § 44 daňového řádu). Tento postup je průlomem do základní zásady daňového řízení, která je vyjádřena v § 2 odst. 9 daňového řádu, tedy do práva daňového subjektu spolupracovat se správcem daně při správném*

stanovení její výše (viz kupříkladu nálezy pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 38/95, uveřejněný pod č. 130/1996 Sb., usnesení sp. zn. IV. ÚS 104/03, sp. zn. III. ÚS 645/99, sp. zn. II. ÚS 251/2000). Rozsah přezkumné činnosti jak odvolacího správního orgánu tak soudu ve vztahu k takto stanovené daňové povinnosti je proto omezen (§ 50 odst. 5 daňového řádu), a soustřeďuje se zásadně (jen) k dodržení zákonných (procesních) podmínek pro užití tohoto postupu stanovení daně.“

28. Ústavní soud uvádí, že „pokud správce daně zákonem určeným způsobem vyjádří pochybnost o tvrzení daňového subjektu, je daňový subjekt povinen tvrzené skutečnosti dokázat, a to ve lhůtě stanovené správcem daně.“ V daném případě byla žalobkyně vyzvána dne 4. 5. 2015 k odstranění pochybností ohledně části hypotečního úvěru k rekonstrukci a k doplňkové části hypotečního úvěru, neboť prvostupňovému orgánu vznikly pochybnosti o správnosti postupu žalobkyně při uplatnění snížení základu daně o zaplacené úroky z úvěru. Předmětná výzva obsahovala také konkrétní návod, jak by žalobkyně měla postupovat, aby odstranila vzniklé pochybnosti – doložit například doklady prokazující stavební úpravy, doklady prokazující účel čerpání části úvěru označenou jako doplňková část apod. Žalobkyně však na tuto výzvu reagovala přiložením 3 listin (smlouva o hypotečním úvěru, potvrzení banky o zaplacených úrocích a výpis z katastru nemovitostí), které však již přiložila ke svému daňovému přiznání. Z uvedeného má zdejší soud za to, že prvostupňový orgán postupoval procesně správně (v souladu s daňovým řádem), když, pokud mu vznikly pochybnosti, žalobkyni vyzval k odstranění pochybností. Jelikož žalobkyně tyto pochybnosti neodstranila a nenavrhla ani žádné jiné důkazy, prvostupňový orgán konstatoval, že žalobkyně neprokázala použití doplňkového úvěru ve výši 455.335,70 Kč na bytové potřeby, čemuž žalovaný přisvědčil.
29. Zdejší soud tak konstatuje, že předmětná výzva k odstranění pochybností ze dne 4. 5. 2015 jasně identifikovala daňová tvrzení, o nichž měl prvostupňový orgán pochybnost, jednoznačně identifikovala povahu pochybností správce daně a také odpovídala na otázku, jaká konkrétní okolnost není prokázána (v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 119/2016-23). Byť tato výzva obsahuje obecněji vymezený předmět toho, co konkrétně správce daně považoval za potřebné prokázat ve vztahu k uplatněným úrokům z hypotečního úvěru spoření, je v souladu s v předchozím větě uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu tato skutečnost vyvážená tím, že prvostupňový orgán výslovně ve výzvě označil vhodný a pro žalobkyni nepochybně bez problému dostupný důkazní prostředek v podobě dokladů prokazujících stavební úpravy či dokladů prokazujících účel čerpání doplňkové části hypotečního úvěru, jehož předložením by došlo bez dalšího k odstranění pochybností.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2017, č. j. 3 Afs 119/2016-23, dále uvedl: „Předně je třeba poukázat na ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu, které daňový subjekt zatěžuje důkazním břemenem ve vztahu ke všem skutečnostem, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení. V tomto směru, chtěl-li stěžovatel snížit svůj základ daně, resp. daňovou povinnost o rozporované částky, byl povinen je v daňovém přiznání uvést, a proto byl povinen oprávněnost jejich uplatnění na výzvu správce daně i prokázat.“
31. Z § 92 odst. 3 daňového řádu vyplývá důkazní břemeno žalobkyně k prokázání všech jí uváděných skutečností a podle § 92 odst. 4 daňového řádu na základě výzvy správce daně důkazní břemeno k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně. Žalobkyně však v průběhu daňového řízení pouze setrvala na argumentaci, že již předložené dokumenty prokazují oprávněnost použití doplňkového úvěru ve výši

455.335,70 Kč na bytové potřeby. Žalobkyně tak neprokázala oprávněnost uplatnění odečtu úroků z hypotečního úvěru.

V. Shrnutí a náklady řízení

32. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že žalobkyni vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 1.236,- Kč, daňovou ztrátu ve výši 0,- Kč a daňový bonus podle § 35c ZDP ve výši 0,- Kč, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobkyní nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
33. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 5. března 2018

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu